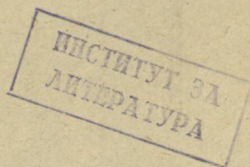

сковал долината. Бъди в планината
 и всичко под този покров
 звезди и любов
 и песните ми ще дам всеотдайно.
 А ти бе доволна кат птицата волна
 литнала високо в небето безкрайно.
 Под вистнали стволи, под вистнали стволи
 на тъмните горски ели
 там днеска мъгли
 са легнали мрачно... и тъмно безрачно
 умират листата в лесът,
 а нейде без път
 аз бродя сред шир ненагледна и дива
 и в тази минута на скръб и тревога
 те чувствавам по-близка
 по-волно крепка.

Романтиката на Вапцарова, обаче, в никакъв случай не изключваме неговия дух от това, което ставаше по земята. Напротив, той извънредно живо долавяше неправдите, които се върнеха над хората от "низините" и сам един от тях, търсеше, подобно на Максим Горьки, човечното, човека у тях. И неведнаж е изразявал своето негодувание по повод на всекидневните неправди, с които се сблъскваше той и другарите му. Но това бяха изблици, плод на неговия дълбоко човечен дух, на неговото чисто сърце.

Такава бе и тази тъй характерна проява за него, останала паметна в историята на Морското училище, както и у нас - неговите приятели и другари. Става дума за речта на Вапцарова, произнесена на прощания банкет, който бе даден на нашия випуск през юли 1932 год.

Страхотната стопанска криза през 1932 год. засегна и България. Ние завършващите Морското училище, заинтересувани за съдбата си, знаехме, че масово се затварят индустриалните предприятия у нас и, следователно, когато хвърлим моряшките дрехи, нямаме абсолютно никаква гаранция за нас, че ще намерим работа, и то след шест непосилни за нас години! Знаехме също така, че началството ни не проявяваше никакъв интерес в това отношение. Даваха ни дипломи, банкет, няколко речи с хубави пожелания и толкоз.... И ето, една група недоволници /най-вече ония, които в последните месеци бяхме прекарвали стажа си в Русе/ решихме публично да изразим негодуванието си. Решихме на банкета, който училището даваше при уволнението ни, Вапцаров пръв да говори, а след него аз. Когато се събрахме в бирария "Грозд" - началствата ни, висши военни от града, висши административни власти, учители, ученици и ние - завършилите курса, - след обичайните речи от началника на Морската учебна част и началника на гарнизона, стана